Відповідь на лист

Добродійко,
Я не забув той час, коли
Мені уперше ціп дали,
Хлопчиськові сільському;
Як, гордий з успіхів своїх,
Я все робив, що тільки міг,
І не вважав на втому;
Коли в ряду із усіми
Так весело щоранку
Займали з дівчиною ми
Удвох одну ділянку
І жали,
В'язали
І клали копи в ряд —
І швидко час
Летів для нас,
І діло йшло на лад.

Уже й тоді серед забав
Я лиш одне бажання мав,
Одну плекав надію,
Що помогти в біді твоїй
Колись і я, о краю мій,
Хоч піснею зумію.
Коли стрічався з будяком
Я на лану своєму,
Його обходив я серпом
Як дорогу емблему.
Не про скарби,
Не про герби,
Не про чужі краї,-
Про бідне,

Про рідне
Були думки мої.

Уривчасті і неясні
У голові моїй пісні
Вже почали роїться;
Але їм скластися у лад
Допомогла одна з дівчат —
Моя весела жниця.
Як зараз, бачу стан стрункий
І чую голос юний,
Той, на який в душі моїй
Всі озивались струни.
Огненний,
Шалений
Із серця рвався спів!
Але й слівце
Сказать про це
Я дівчині не смів.

Ура жіноцтву! Гук такий
Крізь вихор танців святковий
Кругом лунає дзвінко.
Хто нам гамує всі жалі?
Ти, втіха втіх, рай на землі,
Відрада серцю, жінко!
Нелюдьки, що жінок весь час
Хотіли б уникати,
Глядіть, щоб не зреклася вас
І ваша рідна мати!
Хто зможе
Негоже
Помислити про них?
Хай люди

Усюди
Того беруть на сміх!

Вам, що в далі од нив і хат
Співаєте на рідний лад,
Я вдячний за вітання;
В ваш плед охоче одягнусь,
Бо знаю, що до мене й муз
Прихилить це убрання.
І буде одяг простий цей
Мені любіш без міри
Од горностаєвих кирей,
Од мантії й порфіри.
Прощайте!
Не знайте
Ні бід, ні втрат — і хай
Ваш славний дім
На втіху всім
Цвіте, як тихий рай!